

Sygn. akt III K 474/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Anna Glijerska-Socha

Protokolant Monika Suhecka

przy udziale – Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu Anny Malewicz- Prockiej

po rozpoznaniu w dniach: 4 października 2013 r., 16 grudnia 2013 r., 12 lutego 2014 r., 28 marca 2014 r., 4 kwietnia 2014 r.

sprawy:

K. T.

urodz. (...) w W.

syna A., B. z domu C.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 30 czerwca 2011 roku do 18 lipca 2011 w W. w woj. (...), gdzie sprawca działając w imieniu Banku (...) S.A. z/ś w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odebrał od A. L. samochód marki I. o nr rej. (...) będący zabezpieczeniem spłaty umowy kredytowej nr (...) z której warunków A. L. nie wywiązywała się a następnie wykorzystując jej trudną sytuację finansową wyzyskał jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania polegającego na zaakceptowaniu niekorzystnych dla niej warunków zdania przedmiotu kredytu i jego wyceny a następnie sprzedał pojazd J. M. za kwotę 18.000 zł wpłacając na poczet zadłużenia A. L. kwotę 12.700 zł i doprowadził J. M. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 5300 zł, które przyjął od niej jako zapłatę za koszty przechowywania pojazdu wprowadzając ją w błąd co do faktu poniesienia tej opłaty czym działał na szkodę J. M.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II. w dniu 18 lipca 2011 roku w W. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnionym do wystawienia umowy sprzedaży samochodu marki I. o nr rej. (...) zawartej między A. L. a J. M. na podstawie upoważnienia udzielonego mu przez A. L. jako pełnomocnika działającego w imieniu Banku (...) S.A. z/ś w K. poświadczyl nieprawdę w umowie stwierdzając, że J. M. nabyła pojazd za 12.700 zł sprzedając go faktycznie za 18.000 zł,

tj. o czyn z art. 271 § 3 k.k.

I. oskarżonego K. T. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku, to jest występków z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k.,

II. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca J. M. dowody rzeczowe w postaci umowy sprzedaży samochodu marki I. (...) o nr rej. (...) oraz druku –kopii polecenia przelewu wpłaty gotówkowej z dnia 18.07.2011 r. zarejestrowane pod pozycją Drz (...), przechowywane w aktach sprawy na karcie nr 154 akt,

III. wydatki poniesione przez Skarb Państwa zalicza na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Sygnatura akt III K 474/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu ustalił następujący stan faktyczny:

W 2010 roku A. L. prowadziła działalność gospodarczą, w ramach której nabyła samochód marki I. (...) nr rej. (...) na podstawie umowy kredytowej (...) z dnia 5 czerwca 2008 roku zawartej z (...) Bank SA z siedzibą w G.. Na podstawie powyższej umowy A. L. zobowiązana była do zapłaty na rzecz wskazanego banku 96 miesięcznych rat kredytu w kwotach po 1225,89 zł. Zabezpieczenie spłaty rzeczowej należności stanowiło przewłaszczenie pojazdu i cesja praw z polisy autocasco na rzecz banku. W razie zalegania przez kredytobiorcę ze spłatą rat za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty zaległości bądź jej części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania lub w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę innych warunków udzielenia kredytu albo utraty zdolności kredytowej bank miał prawo do wypowiedzenia umowy kredytowej w terminie 30 dni listem poleconym.

Dowód:

1/ umowa kredytu na zakup pojazdu nr (...) z dnia 5.06.2008 r./ k. 25-29/

2/ cesja praw z umowy ubezpieczenia /k. 30/

3/ umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie /k. 31-33/

4/ zeznania świadka A. L. /k. 71-72, 257 – 258, 330-332/

A. L. powierzyła nabyty samochód I. (...)nr rej. (...)swojemu ówczesnemu konkubentowi R. M., który użytkował w/ w/ pojazd w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w zamian za wynagrodzenie w kwocie pozwalającej A. L. na spłatę rat kredytu. R. M. w połowie 2010 roku zalegał ze zapłatą umówionego wynagrodzenia zaś działalność gospodarcza A. L. nie przynosiła dochodów, skutkiem czego miała ona zaległości w spłacie kredytu za zakupione auto za okres od maja do sierpnia 2010 roku. A. L. zawiadomiła bank o braku płynności finansowej zobowiązując się do wpłacenia zaległych rat. Mimo propozycji zawarcia ugody w sprawie spłaty zaległości bank nie zgodził się na ustanowienie dodatkowego zabezpieczenia i zarzucił A. L. naruszenie poprzez wydzierżawienie pojazdu I. umowy co do przewłaszczenia na zabezpieczenie, mocą której właścicielem pojazdu do czasu spłaty kredytu pozostawał bank. Wobec braku porozumienia co do prolongaty terminu spłaty zadłużenia, bank wypowiedział A. L. umowę kredytu i wezwał ją do spłaty niezapłaconej dotąd części kredytu. W piśmie z dnia 13 czerwca 2011 roku, Bank (...) SA w K. jako następca prawny (...) Bank SA w G. reprezentowany przez oskarżonego K. T. - specjalisty ds. windykacji wezwał A. L. do wydania przedmiotu zabezpieczenia, zobowiązując ją do pozostawienia pojazdu uprawnionemu pracownikowi banku w salonie (...). C. i J. (...) spółka jawna z siedzibą w W., który na podstawie umowy zawartej w dniu 30.09.2008r. z (...) Bank SA/ poprzednikiem prawnym (...) SA w K./ o współpracy w zakresie sprzedaży komisowej był zobowiązany do przyjęcia pojazdu wydanego przez bank w bezpłatne przechowanie, zapewnienia należytego nadzoru, dokonywania na własny koszt transportu z miejsca wskazanego przez zleceniodawcę do miejsca sprzedaży, w zamian za wynagrodzenie w postaci prowizji od sprzedaży auta wynoszącej od 1 do 6% ceny sprzedaży. W dniu 30 maja 2011 roku A. L. popisała upoważnienie do sprzedaży przez następcę prawnego (...) Bank SA w G. - Bank (...) SA w K. samochodu I. nr rej. (...) za cenę ustaloną przez bank, protokół odbioru przedmiotu zabezpieczenia oraz oświadczenie obejmujące zgodę kredytobiorcy na sprzedaż pojazdu w oparciu o ekspertyzę i wycenę dokonaną przez uprawnionego rzeczoznawcę techniki samochodowej. Do wydania pojazdu doszło dnia 30 maja 2011 roku w salonie (...) w W.. Trzy dni wcześniej R. M. zwrócił się do J. Z., rzeczoznawcy (...) SA z s. w W. Oddział W., o wycenę rzeczowego pojazdu. Rzeczoznawca ustalił, że wartość samochodu I. (...) na dzień dokonania oględzin wyniosła 43 500 zł. A. L. mimo, iż nie zgodziła się z oskarżonym i właścicielem salonu na oszacowanie wartości pojazdu I. na kwotę 10 000 zł, nie okazała

przedstawicielowi banku oceny technicznej uzyskanej przez R. M.. Znajomy A. L.Z. P., telefonicznie poinformował ją , że po podpisaniu umowy sprzedaży pojazdu nie będzie mogła kwestionować wysokości ceny , wobec czego A. L.nie zgodziła się zbyć samochodu na warunkach przedstawionych przez oskarżonego. W tej sytuacji oskarżony poinformował A. L., że bank zwróci się o sporządzenie wyceny pojazdu przez niezależnego rzeczoznawcę zaś ona będzie miała prawo do wniesienia sprzeciwu od rzeczowej ekspertyzy. W dniu 30 czerwca 2011 roku na zlecenie banku przedstawiciel (...) SA w W.A. W.po przeprowadzeniu oględzin zewnętrznych i wewnętrznych pojazdu i wykonaniu jazdy próbnej sporządził wycenę wartości pojazdu I. (...)na kwotę 10.200 zł. Przed odebraniem ekspertyzy w dniu 27 czerwca 2011 roku A. L.ostatecznie podpisała oświadczenie, w którym wyraziła zgodę na sprzedaż przedmiotowego pojazdu za kwotę 10 000 zł. A. L.podpisała oświadczenie, kiedy oskarżony powiedział jej, że zgoda na sprzedaż nie jest umową sprzedaży a na jej żądanie przekreślił poprzednią datę 30 maja 2011 roku w jej miejsce wpisując datę 27 czerwca 2011 roku. Jednocześnie A. L.nie zgodziła się z wyceną przesłaną przez bank i wniosła pismo zatytułowane „sprzeciw” oraz załączyła ocenę techniczną uzyskaną przez R. M.. Bank nie przychylił się do jej stanowiska i ustaloną przez (...) sp. z o.o.wartość pojazdu przyjął jako wiążącą.

Dowód:

1/ zeznania świadków:

A. L. /k. 71-72, 257 -258, 330-332/

R. M. /k. 115-116, 121-122, 150-151, 258 – 260,335-337

M. C. /k. 238-238 , 370-371/

A. W. /k. 107-108, 238 – 239, 354/.

J. Z. /k. 113-114, 257, 332-333/

2/ umowa o współpracy w zakresie sprzedaży komisowej z dnia 30.09.2008r./k- 362/ 3/ pismo (...) SA w K. następcy prawnego (...) Bank SA w G. z 13.06.2011 r./ k. 12/

4/pełnomocnictwo /k. 13/

5/ protokół odbioru przedmiotu zabezpieczenia spłaty umowy kredytowej /k. 14/

6/ oświadczenie /k. 216/

7/ ocena techniczna z dnia 27.05.2011 r. /k. 33-34/

8/ ekspertyza techniczna z dnia 30.06.2011 r. /k. 35-69/

9/ oświadczenie z dnia 27.06.2011 r./ k. 80/

R. M.wiedząc o planach sprzedaży auta I.od A. L.oraz znając wycenę jego wartości skontaktował się z oskarżonym K. T.telefonicznie, deklarując chęć nabycia tego pojazdu. Oskarżony zaproponował wówczas sprzedaż auta za kwotę 18 500 zł , na co R. M.wyraził zgodę . Obawiając się, jednak, że zostanie rozpoznany przez oskarżonego, który mógł go zapamiętać jako osobę pozostawiającą samochód A. L.na parkingu C. (...)w W.w dniu 30 maja 2011 roku, poprosił byłą żonę, a zarazem znajomą A. L., J. M., by dokonała zakupu tego pojazdu a następnie powierzyła mu go do używania wręczając jej kwotę 18.000 zł. na pokrycie ceny licząc na upust w kwocie 500 zł. i jednocześnie poprosił Z. P.by asystował J. M.przy zakupie samochodu. W dniu 18 lipca 2011 roku R. M.telefonicznie umówił się na spotkanie z oskarżonym. J. M.i Z. P.przyjechali do salonu (...)w W., gdzie czekali na oskarżonego, który przyjechał samochodem marki F. (...)koloru srebrny metalik wraz z dziećmi, które pozostały w samochodzie, w fotelikach zamontowanych na tylnych siedzeniach pojazdu, gdy oskarżony wyszedł do kontrahenta i towarzyszącej mu osoby. R. M.także udał się na miejsce transakcji , gdzie z odległości około 25 m od pojazdu oskarżonego widział wnętrze samochodu F. (...)oraz

stojący nieopodal samochód I. (...). J. M.i Z. P.obeszli pojazd, po czym J. M.podeszła do samochodu oskarżonego, w którym oskarżony przygotowywał dokumenty do transakcji. J. M.usiadła na przednim siedzeniu samochodu oskarżonego a oskarżony zajął miejsce kierowcy. Z. P.pozostał na zewnątrz, obok J. M., zadzwonił do R. M.i zdał mu sprawę z przebiegu transakcji. Ostatecznie oskarżony zgodził się sprzedać samochód za cenę 18. 000 zł lecz na umowie sprzedaży wpisał kwotę 12 .700 zł. Oskarżony przyjął od nabywcy J. M.umówioną ustnie kwotę 18.000 zł informując ją , iż dodatkowa suma 5300 zł. odpowiada kosztom przechowywania samochodu na parkingu C. (...), które musiał ponieść . Oskarżony nie zgodził się na wystawienie pokwitowania na całą kwotę oświadczając, że nie potwierdzi także uiszczenia tej sumy wskazując, iż jeśli nabywcy to nie odpowiada, to nie sprzeda samochodu. Kierując się wskazówkami udzielonymi przez R. M.J. M.przystąpiła na takie warunki i podpisała umowę. Po zawarciu transakcji oskarżony K. T.zaproponował udanie się na pocztę, gdzie miał wpłacić rzeczoną sumę. Oskarżony, J. M.i Z. P.zatrzymali się przed oddziałem (...)w dzielnicy P.w W.. Po zaparkowaniu pojazdów przed placówką Poczty oskarżony pozostawił dzieci w samochodzie i razem z J. M.i Z. P.zajął miejsce przed okienkiem kasowym. J. M.przeliczyła pieniądze i wręczyła oskarżonemu umówioną ustnie kwotę 18.000 zł. Oskarżony przyjął pieniądze, wypełnił formularz przekazu wpisując, tak jak w umowie, kwotę 12.700 zł i taką sumę wpłacił, pozostałą kwotę włożył do kieszeni koszuli. Pokwitowanie wpłaty kwoty 12.700 zł. wręczył J. M., a następnie wrócił do samochodu i odjechał sprzed (...).J. M.i Z. P.wrócili na parking po zakupiony samochód. Z. P.odwiózł J. M.do pracy, a następnie pojechał do R. M., któremu wręczył kluczyki, umowę i potwierdzenie wpłaty, pozostawione mu przez J. M.. Na poczet zadłużenia obciążającego (...) Bank (...) SA w K.zaliczył sumę 12. 700 zł figurującą w umowie.

Dowód:

1/ zeznania świadków:

A. L. /k. 71-72, 257 -258, 330-332/

R. M. /k. 115-116, 121-122, 150-151, 258 – 260,335-337

Z. P./k- 77-79, 239-240, 252-253, 337-338/

J. M. /k- 110-111, 236-238, 333-335/

2/ umowa sprzedaży z dnia 18.07.2011 r. k. 155

3/ pokwitowanie z dnia 18.07.2011 r. k. 156.

4/ częściowe wyjaśnienia oskarżonego K. T.k. 128-129, 249-251, 319-321, 329 -330/

Oskarżony K. T.nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód:

dane o karalności oskarżonego /k- 360/

Oskarżony K. T.nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że cena samochodu umówiona ustnie odpowiadała cenie jaką wpisał w umowie i kwocie, jaką otrzymał od J. M.. Oskarżony zaprzeczył jakoby by miał wyzyskiwać niezdolność kredytobiorcy do należytego pojmowania przedsiębranego działania, utrzymując, że nie nakłaniał A. L.do sprzedaży samochodu za 10 000 zł i nie wprowadzał jej w błąd co do znaczenia oświadczeń ujętych w treści pism, które przedkładał jej do podpisania. Oskarżony wskazał, że razem z nim i dziećmi do salonu (...)w W.przyjechał jego znajomy T. R., który siedział w fotelu pasażera.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. T.k. 128-129, 249-251, 319-321, 329 -330/

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył, co następuje:

Ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku o braku podstaw do uznania, iż oskarżony K. T. swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu czynów. Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na zeznaniach świadków: A. L., J. M., R. M., M. C., A. W., J. Z. i Z. P. oraz dokumenty takie jak: umowa o współpracy w zakresie sprzedaży komisowej z dnia 30.09.2008r., pismo (...) SAw K.następcy prawnego (...) Bank SAw G.z 13.06.2011r., pełnomocnictwo, protokół odbioru przedmiotu zabezpieczenia spłaty umowy kredytowej, oświadczenie, ocena techniczna z dnia 27.05.2011 r., ekspertyza techniczna z dnia 30.06.2011r., oświadczenie z dnia 27.06.2011 r., umowa sprzedaży z dnia 18.07.2011r., pokwitowanie z dnia 18.07.2011 r. Odnosząc się do zeznań świadków A. L., J. M., R. M. i Z. P. sąd uznał je za wiarygodne. Zeznania te są spójne, jednolite i konsekwentne. Świadkowie J. M., R. M. i Z. P. w sposób zbieżny opisali okoliczności zawarcia umowy sprzedaży pojazdu I., kategorycznie wskazując kwotę jaką oskarżony przyjął tytułem sprzedaży auta. Zeznania świadka Z. P. potwierdzają relację A. M. co do okoliczności najistotniejszej a mianowicie, iż w umowie sprzedaży figurowała kwota o 5300 zł niższa niż rzeczywiście zapłacona oskarżonemu, który zatrzymał tę sumę kiedy wpłacał na rzecz banku należność ujętą w treści umowy tj. kwotę 12.700 zł. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. T. w części w jakiej wskazał, że kwota umówiona odpowiadała sumie wpisanej w umowie i wpłaconej na poczcie jak również temu, że wraz z nim przy transakcji obecny był T. R.. Oboje świadkowie J. M. jak i Z. P. zgodnie zeznali, że jedynymi pasażerami pozostawionymi w samochodzie oskarżonego były dzieci oskarżonego siedzące w fotelikach, co potwierdził także świadek R. M., który obserwował wnętrze pojazdu oskarżonego w czasie pobytu na terenie salonu (...) w W.. Relacja świadka R. M. zarówno dotycząca pertraktacji z oskarżonym odnośnie ceny auta jaki i przekazanej J. M. kwoty 18.000 zł., którą miała wpłacić za zakupiony pojazd koresponduje z zeznaniami świadka J. M. i Z. P.. Natomiast zeznania świadka R. R., które miały stanowić potwierdzenie jego obecności w aucie oskarżonego podczas zawierania umowy kupna sprzedaży jak również pobytu stron na poczcie jest zdaniem sądu niewiarygodna jako pozostająca w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadków J. M., Z. P. i R. M., którzy nie mają przecież żadnej motywacji w tym, by pominąć w swoich relacjach obecność innej osoby w pojeździe oskarżonego. Zwraca uwagę to, iż sam oskarżony K. T. nie wspominał o obecności T. R. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego, mimo, iż wskazanie na obecność tej osoby z punktu widzenia jego linii obrony ma znaczenie fundamentalne albowiem świadek ów jako jedyny mógł potwierdzić wersję oskarżonego. Z zeznań świadka T. R. wynika, iż miał on przypilnować dzieci oskarżonego. Niezrozumiała jest rola T. R., który miał pilnować dzieci oskarżonego, które w fotelikach siedziały wraz z oskarżonym w jego aucie ; w jakim celu miałyby on razem z oskarżonym jechać na teren parkingu przy salonie (...). Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadków M. C., A. W. i J. Z., które korespondują zarówno z dowodami osobowymi jak i zgromadzonymi dokumentami opisanymi szczegółowo w części dotyczącej ustaleń faktycznych. Zeznania świadka B. S. nie wnoszą do sprawy istotnych okoliczności. Dokonując w dalszej części rozważań w zakresie sprawstwa oskarżonego co do przypisanych mu czynów w pierwszym rzędzie wskazać należy, iż realizacja zaleceń Sądu Okręgowego w Świdnicy zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2013r. musiała uwzględniać treść zakazu reformationis in peius albowiem apelacja Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11 grudnia 2012r. dotyczyła jedynie zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wyroku tj. występku z art. 273§1 kk poprzez uzupełnienie opisu czynu o znamiona wskazujące, iż poświadczenie nieprawdy przez oskarżonego w umowie dotyczyło okoliczności mającej znaczenie prawne zaś wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11 grudnia 2012r. w całości został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy w Świdnicy wskazał, iż „ akt oskarżenia co do pierwszego z zarzucanych czynów został błędnie skonstruowany i w sposób nieczytelny opisuje zachowanie oskarżonego”/k- 5 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy/. Wobec stanowiska Sądu Okręgowego w Świdnicy wyrażonego w uzasadnieniu do wyroku tegoż Sądu z dnia 10 kwietnia 2013r. w pierwszej kolejności należało wykonać zalecenie dotyczące zbadania czy rzeczywiście do ceny zbywanych przez windykatorów bankowych samochodów wlicza się koszty ich przechowywania. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu przy ponownym rozpoznaniu sprawy poczynił takie ustalenia nie tylko w drodze przesłuchania oskarżonego K. T., ale także w drodze przesłuchania właściciela salonu (...) w W.M. C. oraz w oparciu o treść umowy o współpracy o sprzedaży komisowej zawartej pomiędzy (...) Bank SAz siedzibą w G.a V. (...). C.i J. (...) spółka jawna W.z dnia 30.09.2008r. , z których to wynika, iż każdy pojazd wydany przez zleceniodawcę (...) Bank SAzleceniobiorcy tenże

zleceniobiorca jest zobowiązany przyjąć w bezpłatne przechowanie, zapewnić nad nim należyty nadzór, dokonywać na własny koszt transportu z miejsca wskazanego przez zleceniodawcę do miejsca sprzedaży, zaś wynagrodzeniem zleceniobiorcy jest prowizja od sprzedaży auta wynosząca od 1 do 6% ceny sprzedaży. Świadek M. C. wskazał, że w przypadku samochodu I. (...) nie był on wystawiony do sprzedaży w jego salonie, był tam na przechowaniu i w tym wypadku nie była pobierana żadna opłata. Powyższe potwierdził także oskarżony K. T.. Ustalenia te prowadzą do jednoznacznego wniosku, iż do ceny zbywanego samochodu I. będącego przedmiotem sprzedaży nie podlegały wliczeniu koszty jego przechowywania. Sąd Okręgowy w Świdnicy w uzasadnieniu wyroku podniósł także, iż ani R. M. ani J. M. poprzez działania oskarżonego K. T. nie zostali wprowadzeni w błąd wskazując, że „w stosunkach gospodarczych panuje swoboda umów, o cenach samochodu decyduje prawo popytu i sprzedaży” a „dla nabywcy pojazdu bez znaczenia jest w jaki sposób zbywca kalkuluje cenę”. Sąd Okręgowy w Świdnicy jednocześnie podkreślił, że przyjęcie przez Sąd Rejonowy w toku pierwszego rozpoznania sprawy, iż samochód został sprzedany za kwotę 18.000 zł. zaś na umowie wymieniono kwotę 12.700, która następnie została wpłacona przez oskarżonego na rzecz banku skutkować winno uznaniem przez tenże sąd, iż oskarżony działał na szkodę banku przywłaszczając sobie 5.300 zł. oraz na szkodę J. L.. Jednocześnie Sąd Okręgowy w Świdnicy zalecił przy ponownym rozpoznaniu sprawy dokonanie ustalenia za jaką cenę sprzedał oskarżony samochód J. M. a w razie przyjęcia, iż była to kwota 18.000 zł. ponowne zbadanie kto był rzeczywistym pokrzywdzonym, przy czym wskazał, że Sąd Rejonowy w Wałbrzychu jest związany pośrednim zakazem reformationis in peius, co w tym przypadku wobec kierunku apelacji oznacza, iż niezbędne jest rozstrzygnięcie czy wskazanie innego niż J. M. pokrzywdzonego nie będzie czynieniem ustaleń na niekorzyść oskarżonego, zwracając przy tym uwagę, iż „nie mogąc takich ustaleń poczynić Sąd Rejonowy w Wałbrzychu będzie musiał uniewinnić oskarżonego”. W tym miejscu wskazać należy, iż instytucja gwarancyjna określona w art. 443 kpk w kontekście utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczy nie tylko kwalifikacji prawnej czynu, orzeczonych kar i środków karnych, ale rozciąga się także na ustalenia faktyczne niezależnie od tego czy zostały zawarte w opisie czynu przypisanego oskarżonemu czy też w części motywacyjnej. W ramach oceny czy konkretna zmiana w zakresie orzeczenia nie narusza zakazu reformationis in peius uwzględnieniu podlega nie tylko zastosowana kara lub środek karny, ale także ustalenia faktyczne, kwalifikacja prawna czynu a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego/ por. SN V KK 2/09, OSNKW 2009, nr 10 poz. 89/., Orzeczenie surowsze w rozumieniu art. 443 kpk oznacza orzeczenie pogarszające sytuację oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, tj. poczynionych ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu orzeczonej kary, środków karnych a także w zakresie wszystkich możliwych następstw tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego / wyrok SA w Gdańsku z dnia 18.09.2013r., II Aka 243/13, LEX 1369243/. Zakaz dokonywania jakichkolwiek zmian, które mogą powodować negatywne skutki dla oskarżonego dotyczy zatem także zmian w zakresie ustaleń faktycznych, również tych zmian, które uwidocznione są jedynie w części uzasadnienia. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu przy ponownym rozpoznaniu sprawy ustalił, iż pojazd I. (...) został sprzedany za 18.000 zł. i taką kwotę wpłaciła J. M. w imieniu R. M. zaś na umowie widniała kwota 12.700 zł, która została przez oskarżonego K. T. wpłacona do Banku (...) SA jako następcy prawnego (...) Bank SA, pozostała kwota 5 300 zł. oskarżony zatrzymał bezprawnie dla siebie, co prowadzi do wniosku, iż w istocie poprzez powyższe działanie oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5300 zł. A. L. albowiem jej dług wobec banku winien zostać pomniejszony o kwotę 18.000 zł. uiszczoną tytułem sprzedaży auta / a nie o kwotę 12.700 zł. / oraz Bank (...) SA/ jako następcę prawnego (...) Bank SA/ albowiem wiarygodność tegoż banku wobec A. L. została uregulowana / wpłacona przez oskarżonego / w kwocie mniejszej niż uiszczona cena nabycia pojazdu. W tym miejscu wskazać należy, iż wobec przyjęcia przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, iż oskarżony doprowadził J. M. do niekorzystnego rozporządzenia jej mieniem w kwocie 5300 zł., czym działał na jej szkodę i bacząc na treść zakazu reformationis in peius wskazanie innego/ innych / niż w przypisanym oskarżonemu czynie pokrzywdzonych naruszałoby tenże zakaz. W tej sytuacji Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nie mogąc czynić ustaleń na niekorzyść oskarżonego ze względu na kierunek apelacji uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 286§1 kk. W zakresie drugiego z zarzucanych czynów Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał, iż także, choć z innych przyczyn, brak jest możliwości przypisania oskarżonemu działania wyczerpującego zamianą z art. 271§3 kk. Przepis ten przewiduje bowiem odpowiedzialność karną funkcjonariusza publicznego lub innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, przy czym dopuszcza się tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Podnieść należy, na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2013r./ k- 7-8

uzasadnienia/, iż zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa uprawnienie „innej osoby”, o której mowa w art. 271§1 kk do wystawienia dokumentu powinno stanowić uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego i nie może być utożsamiane z ogólną kompetencją do udziału w obrocie prawnym, a dokument przez tę osobę wystawiony powinien zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości / por. wyrok SN z dnia 23.02.2012r., sygn. akt III K 375/11/, OSNKW 2012/6/64/. „Inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu” jest osoba fizyczna, która na mocy ściśle określonej delegacji o charakterze prawnym, istniejącej już w chwili popełnienia przez nią czynu zabronionego jest upoważniona do wystawienia określonych dokumentów na rzecz innej osoby / mocodawcy /. Do kręgu osób uprawnionych w rozumieniu art. 271§1 kk należą między innymi lekarz, pielęgniarka, prezes spółki, biegły sądowy lub rzeczoznawca, nauczyciel akademicki, konduktor, księgowa, radca prawny, adwokat, duchowny. W wyroku z dnia 16.12.2010r. sygn. akt, IV KK 379/10, OSN w SK 2010/1/2565/ Sąd Najwyższy stwierdził, że „samo zawarcie umowy cywilnoprawnej nie polega na wystawieniu dokumentu, lecz na podpisaniu kontraktu, a ponadto umowa cywilnoprawna nie zawiera w swojej treści poświadczenia, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości”. Sąd Najwyższy wskazał także, iż „nie stanowi wystawienia dokumentu z poświadczeniem w nim nieprawdy w rozumieniu art. 271§1 kk samo zawarcie cywilnoprawnej umowy przez osoby upoważnione do działania w imieniu stron transakcji, z podaniem w jej treści niektórych nieprawdziwych okoliczności dotyczących kontraktu. Strona stosunku cywilno prawnego nie może być bowiem sprawcą przestępstwa z art. 271§1 kk w zakresie sporządzonych przez nią dokumentów odnoszących się do zawarcia, zmiany lub ustania tego stosunku”. / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.08.2011r., sygn. akt IV KK 190/11, Lex nr 950443/. Z treści umowy z dnia 18 lipca 2011r. a dotyczącej sprzedaży samochodu marki I.o nr rej. (...)zawartej pomiędzy J. M.a A. L., w imieniu której na mocy udzielonego jej pełnomocnictwa działał oskarżony K. T.tenże oskarżony poświadczył nieprawdę co do ceny sprzedaży pojazdu stwierdzając, iż pojazd został nabyty za 12.700 podczas gdy faktycznie cena sprzedaży auta wynosiła 18.000 zł, jednakże w żadnym razie nie można przyjąć, iż oskarżony w ramach udzielonego przez A. L.pełnomocnictwa działał w uzupełnieniu kompetencji funkcjonariusza ani też, że dokument w postaci wskazanej wyżej umowy zawierał w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Stosownie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27.06.2012r./ sygn. akt V KK 112/12, OSNKW 2012/11/119 /” nie stanowi poświadczenia nieprawdy w rozumieniu art. 271§1 kk sporządzenie umowy nie odpowiadającej rzeczywistej treści istniejącego między stronami tej umowy stosunku prawnego”. W tej sytuacji wobec braku znamion czynu zabronionego z art. 271§3 kk Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uniewinnił oskarżonego od drugiego z zarzucanych mu czynów.

Na podstawie art. 230§2 kpk zwrócono J. M. jako osobie uprawnionej dowody rzeczowe w postaci umowy sprzedaży samochodu marki I. (...) o nr rej. (...) oraz druku kopii polecenia przelewu wpłaty gotówkowej z dnia 18.07.2011r. jako zbędne dla dalszego postępowania.

O wydatkach orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 kpk.